

YÜKŞEHİR*

ÖZGÜR ÇAKIR, 1977 yılında İstanbul'da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi'ni bitirmesinin ardından İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun oldu. Uzun yıllar gazetecilik yaptı. Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlandı. *Yükşehir*, ilk öykü kitabıdır.

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 742**
ISBN 978-975-570-761-7

YÜKŞEHİR

Özgür Çakır

Öykü

© Özgür Çakır, 2015

© Sel Yayıncılık, 2015

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Murat Uyurkulak, Öykü Özçinik
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Kasım 2015

İkinci Baskı: Mayıs 2016

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Özgür Çakır

Yükşehir

Öykü

Yükşehir

Ali, hedefine kilitlenmiş sperm gibi, Sibel Hanım'ın odasını arıyordu. Sol ayağını kapanmak üzere olan asansör kapısına son anda uzattı. Uyuşukluğu yeni geçmişti. Beşinci katta, "pardon"larla dışarı attı kendini. Yirmilerinde bir kadın tarafından sanki önceden tanışıyorlarmışçasına samimi ve kendinden emin karşılandı. "Hoşgeldiniz Ali Bey. Şöyle buyurun. Sizi biraz bekleteceğim." Paravanların arasında, bilgisayarlarının başına tünemiş çalışanların yanında, şef odalarının birinin önünde beklemeye başladı. Büyük ofisi gözleriyle tarayıp klimalı havadan derin bir nefes aldı. Beş on dakika sonra kısa boyuna hiç yakışmayan uzun paltosuyla herifin biri çıktı odadan. İçeri girme vaktinin geldiğini, adamın yanından geçerken attığı haset bakıştan anladı. "Bok. Sanki işini kaptık."

Sekreter kız, "Buyurun," diyerek odaya yönlendirdi. Kızın kalçalarından henüz kaldırdığı gözleri, bu sefer onu odanın kapısında karşılayan Sibel Hanım'ın göğüs çatalından içeri düştü. Oturur oturmaz sordu Sibel Hanım: "Şirketimizi neden tercih ettiniz?" İş görüşmelerinin besmelesi yine karşısına çıkmıştı. "Şirketinizin sektörde ne kadar önemli olduğunu bilmeyen birisi bence iş görüşmesi için bu odaya girmesin. Kurumsal yapınızın sağlamlığı da bilinen bir gerçek," diye ezberden konuştu. Yalandan kim ölmüş? Yok, öyle değil, yalandan koca bir ülke ölüyordu. Konuşurken gözleri odanın içinde dolanmaya başladı. Karşısındaki genç kadı-

nın çatalına, yüzüne ve sağında kalan, sırf hava olsun diye yerleştirilmiş, bir kısmı İngilizce, içlerinde artık işçi yerine, işgören lafının kullanıldığı kitaplarla dolu kütüphaneye bakıp durdu.

“Ama hâkim bey, ben masumum da bazı kavramlar değil,” diye mırıldandı.

“Efendim? Anlamadım.”

En iyi dostları Murat ve Uğur’un da zaman zaman sesli düşündüklerini hatırladı. Lafı belinden yakalayıp doğrulttu. “Yani kavramlar çok önemli bir de. Bugün işletmelerde...” İş işten geçmişti. Akli çoktan kendisine ve arkadaşlarına kaymıştı. İyi insanlardık ama bizden bir cacık olmaz, diye düşündü. Bütün yaz boyunca kaç kez değişik bir eylem yapmakla ilgili konuşmuşlar, ama hiçbir şey çıkaramamışlardı. En güzel tarif Uğur’dan gelmişti:

“Hafıza kartı yanmış lan bu ülkenin.”

Sibel Hanım’ın arkasındaki camdan görünen üstgeçide kayıyordu gözleri. Korkunçtu. Sabahın pusunda, otomobillerin stop lambaları, otoban boyunca damlatılmış kan izleri gibi uzanıyor, motor gürültüsü şehrin hiç bitmeyen inşaat seslerine karışıyor. Yolun her iki yanında bacalarından telaş ve sıkılğanlığın salındığı, uyduruk bina tarlaları uzanıyordu. Üstelik hepsi plaza taklidi yapıyordu. Yüksek duvarlarında ufacık pencereleriyle uzanan onlarca tekstil atölyesi. Pencerelerden bakmak için durmadan zıplayan işçileri düşündü. Dönüp duran havalandırma pervaneleriyle görüntü daha da çirkinleşiyordu.

“Peki bugüne kadarki satış performansınızdan konuşsak biraz.” Soruyla, duman gibi dağıldı düşündükleri. Geçen hafta Uğur ve Murat’la buluşmak için sözleştikleri yere iki saat geç kalışı geldi aklına. Sibel Hanım orada olsaydı, “Al sana satış performansı,” diyebilirdi. Mekâna vardığında dostlarının tepkileri görülmeye değerdi. Murat, “Oğlum sen ne dangoz adamsın,” demiş, Uğur her zamanki cana yakın tavrıyla, “Boşver elleme Ali’ mi. Ali işte. Ali lan, ne oldu o kız?” diye sormuştu.

Satış performansını anlatırken, önündeki sehpa bıraktığı cep telefonu titredi. İddia sonuçları... Para çıkarsa ilk iş, Uğur'la Murat'ı yemeğe götürmek diye geçirdi içinden. Sibel Hanım durmuyordu. Ağzından çıkan "dominant, iz bırakan, sadık, ciddi" gibi ezber sıfatlarla, aradıkları elemanın nasıl olması gerektiğini bir öğretmen edasıyla anlatıyordu. Sorular cevapları izledikçe, kendisinin bir ırgattan, karşısındaki kadının da ırgatbaşından farklı olmadığını düşündü. Çatalını birden yere attı. Soruların bildiği yerlerden çıkması bile keyif vermiyordu. Sibel Hanım sonunda ağzından baklayı çıkarmıştı:

"Ali Bey, sizinle çalışmak isteriz. Aklımızdan geçen ücret 1500 lira. Artı yemek tabii ki."

Bin beş yüz... Ali'nin bütün dinginliği kaybolmuştu. 1500'ü üçe beşe yüze bölüyor, toplayıp çıkarıyor, kalp atışlarının hızlanmasıyla ağzı kuruyordu. Parayı düşünmek istemiyordu. Görüşmeye gelirken bindiği metrobüste tam kitabına dalmışken yanına oturan kız geldi aklına. Mini eteği, küt kesilmiş kumral saçları ve kokusuyla beraber ... *Parma Manastırı* sol camdan vuran güneş ve o kız tarafından yakılmıştı bile.

"Bunlar jandarma, diye düşündü; ortada öldürülmüş bir adam olduğuna göre, beni tutuklayacaklar ve böylece Parma şehrine gösterişli bir giriş yapma onuruna erişeceğim..."

Sağ sayfalara geçince satırlar kayıyor, kelimeler değişiyordu.

"Sonra parmaklarım usulca süt beyaz bacaklarında geziniyor, dizlerinden yukarılara, daha da yukarılara doğru kayıyordu."

Tam sekiz sayfa, yok yani dört sol sayfayı zar zor bitirerek inebilmişti.

"Ali Bey? Ali Bey, iyi misiniz?"

Terlediği belli oluyordu.

"Eee... Sibel Hanım bence makul bir teklif. Tamam diyorum."

Top çevirmeye gerek yoktu. Üç aylık işsizlik ve gelecek günlerin umutsuzluğuyla daralan içi, işe alınmakla ferahlayacağına, kafasından atamadığı "1500 lira" ile zift çekilmiş gibi kararıyor-

du. Neresinden tutsa un ufak hale gelen tutturamadığı hesap, taktığını çoktan unuttuğu kravatını bir prangaya çevirmiş, Sibel Hanım'ı da terden tuzlanmış sırtını kırbaçlayan bir efendiye dönüştürmüştü

“Ali Bey, o zaman aybaşı itibariyle iş başı yapabilirsiniz sanırım.”

Şu koca şehirde sırf sigortası var diye dayak atmaya alışkanlık haline getirmiş adamlardan biriyle evlenmeyi düşünenleri; bu parayla koca bir aile geçindirenleri hayal etti. Sibel Hanım'la, “Aydın birinde görüşmek üzere,” diyerek vedalaştı. Kendini bidadan dışarı attığında, sesi ve kokusuyla kıvamını bulmuş şehir, yağmurun içinde ağzından dumanlar çıkarıp, hırıldayarak solu-yordu. “Bakma ölürsün,” dedi. Dinletemedi. Sanki şehir herkese kasti faul yapıyor, taktığı ise bizzat şehrin sakinleri veriyordu. Eve dönüş yolunda, babasının yıllar boyu “zeytinlerin başında dur” diye tutturmasını hatırladı. İnadına kaldığı şehir, yaşanacak ya da çalışılacak halde değildi.

Durakta indiğinde ayakları onu bir türlü eve götürmüyordu. Kapıdan döndü. Tekelden bir bira alıp, mahalledeki parka yollandı. Ayakları su aldıkça o şarkı geldi aklına: “Tanrı iş gezisinde, gemi su alıyor.” Tanrı belki de gerçekten iş görüşmesine gitmişti. Islak salıncaklardan birinde birasını yudumlamaya başladı. Fondiplayip bitirdiği biranın şişesini alabildiğine uzağa fırlattı. Sallanıp hız aldıkça sesli tekrarlamaya başladı:

“1500... kira 500... Evin anahtarını bile yaptırmıştım Merve için... Sonra kredi 300... Sigara 150-200... Aylık akbil... Elektrik, su, doğalgaz, telefon, internet... Ekstralar, biralalar... Arada kitap almak lazım... Bir daha okurum hepsini. Sinemaya gitmeye gerek var mı? Aidatı unutma... Dostlarına bir şeyler ısmarlamayacak mısın lan hayvan herif? Zeytinler... Bu sene az veren sene. Sonra kondratieff çevrime göre kriz dönemi... Suriye işgali; düşünmek bile istemiyorum... Yanan çadırlarda ölen bebeler... Arap baharı esse keşke buralara diyenlere gıcık oluyorum. Bahar

görünümlü kışları sevmiyorum... Tarihin öznesi salıncakta, kaldırımında, otobüs durağında, bazıları hafta sonları eylemde ve hafta içleri süpermarket indiriminde. Bir kısmı kanepede ve benim gibi birahane, ömrü bu şehirde yollarda. Tarih artık yazılmadığı için eskisiyle kitaplarda... Varsın makarna kokmaya devam etsin terim. Zeytinler var bir de... Ama sigorta önemli. Hem yemek de veriyorlar... Çüş! Bir de vermeyeceklerdi... Şimdi işe başlayacağım ya hani, hafta içleri hep kaçma isteği yaratacak kadar kuru ve güneşli, hafta sonları ve bayram tatillerinde ıslak ve çamurlu iklimiyle meşhur şehrin günleri başlayacak... Kira 500 lan... Zeytinler var ama... Gazeteciler teker teker kodese atılıyor... Şehrin görsel hafızaları satılığa çıkarıldı... Karnım ağrıyor... Koca bir osuruk, toplu bir osuruk yiksa keşke bu şehri... Rüyamda Merve'yi gördüm. Misafirlere yemek yapıyorduk. Kek diye tutturdu. Öyle bir kabardı ki, mutfakta kekin içinde rendelenmiş portakal kabuklarıyla şekerli toparlağın arasında, yer darlığından yapışık hale geldiğimiz için ölmeden önce öpüştük... Yan komşunun üniversitedeki oğlu da içerdeymiş. Sürü sepet diğerleriyle beraber hem de... Zeytinler, 1500 artı yemek ama... Uğur'u aramayı unutma, o her şeyiyle güzel kadının gücünü unutma... Merve aramadı yine... Mahkeme heyetleri bininci kez bozdukları kararı onuyor, onadıklarını bozuyor... Kendime bir defter almalıyım... Eski defterleri yırtmalıyım. Karnım ağrıyor... Mide lan o... Kemirgenler, sülükler... Günahsız hayvanları benzetmelerinde kullanma... Yüzünü doğrula artık, bak tekrar aynaya ve doğrula yüzünü... Hızlan, hızlan, hızlan, bu hızı kullan, iyi bak, gör, göster, dur, yürü, sus, bağır... "

Hızını alan salıncak, aniden sarsılarak durdu. Ali salıncağı durduran Murat'ın yüzüne bakıp, "Hayırdır?" diye sordu.

Murat'ın ağzından dökülen, "Vapur kaçıracağız," cümlesine karşılık muzip bir bakış attı. Kolunu Murat'ın omzuna atıp, "Hadi bana gidelim," dedi.

Cuma gecesi yeterince ıslak, soğuk ve bu laflarla doldurulamayacak kadar sıradandı.